

Szexi dark romantasy vámpírokkal,
boszorkányokkal és egy mindent elsöprő bosszúval!

THE COVEN

a koven

fine selection

HARPER L. WOODS

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

HARPER L. WOODS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELŐHANG

ALARIC GRAYSON THORNE

A JELENLEGI FORMÁM MEGALKOTÁSA óta eltelt háromszázhuszonkilenc esztendőben elkezdtem értékelni a kifinomult dolgokat. Mint például az íves ablakok aprólékosan festett üvegeit, ahogy a fény megtörik rajtuk, és színeket játszik a Szirterdei Akadémia folyosóinak fekete csempéire... Értékükből mit sem vont le az üzenethozóból áradó, csábító boszorkányvér illata, aki a Tanácsterembe kísért.

A Magisztert nem várankoztathatta meg senki, még az a hím sem, akit igazgatónak nevezett ki a nagyra becsült iskolájuk. Pókháló és por szegélyezte a folyosót előttünk; fintorogva néztem, mennyire az enyészeté lett az akadémia az utóbbi ötven évben, amióta nem jártam itt.

A boszorkány megállt mellettem a folyosó végén, a teremajtó előtt. Gondosan manikűrözött kezét elhúzta a zár felett, és figyelte,

ahogy a vas- és aranszerkezet addig forog, amíg ketté nem válik. A fogaskerekek lassan fordultak, egyik a másik után, míg a többi zár is ki nem oldódott. A rudak végül engedtek a két ajtó közt, puha kattánásuk jelezte a boszorkánynak, hogy most már megfoghatja a kilincset.

– Hány generáció van közted és George Collins nővére között? – kérdeztem, amivel elértem, hogy válaszoljon, és a boszorkány összepréselt ajakkal ugyan, de rám nézett a válla felett.

– Kilenc generáció választ el a Magisztertől – felelte gúnyosan.

A boszorkányok mindig olyan ingerlékennyé váltak, amikor arra terelődött a szó, hogy mi történt a vezetőikkel, a két boszorkánnyal, akik évszázadok óta irányították őket.

Azok után, hogy Charlotte Hecate visszahozta őket a sírból, a Magiszter két felének, Susannah Madizzának és George Collinsnak a helyére nem neveztek ki senki mást.

– Szégyen, gyalázat! – mondtam vigyorogva. – Sarah Collins igen szemrevaló volt, mielőtt meghalt. Sajnálatos, hogy a leszármazottai ezt nem örökölték. – A boszorkány állta megnyúlt.

A kapu pedig kitárult, és beléptem. Jobbra fordultam, egyenesen a Tanácsterem felé vettem az irányt, ahol a Magiszter már várt. Kísérőm ott maradt a kapunál, mint egy szófogadó öleb, hiszen ki tudja-hányadik ükanyja jól nevelte.

– Neked aztán van bőr a képeden, te élőhalott rohadék! – kiáltott utánam.

Megigazítottam a zakómat, kisimítottam a hajtókéjét, majd megfogtam a Tanácsterem mindkét ajtaját, és gyorsan kinyitottam.

A Magiszter két fele már bent ült a századokkal ezelőtt tervezett aranyozott székében. Az egykori Susannah Madizza csontváz ujjjaival kapaszkodott a karfába, és előrehajolt. Mivel a csuklyája

félrecsúszott, a kör alakú terem kaleidoszkópablakain betűző nap-sugarak megvilágították azt, ami még az arcából maradt.

A bőr már réges-rég lerohadt a testéről, csak a tekintetét rám szegező sovány csontváz maradt belőle. A nyaka természetellenes szögben billent félre ott, ahol eltört, amikor felakasztották. Ez az enyhe elhajlás utalt sok évvel ezelőtti halálának körülményeire.

A szemürege üresen tátongott, mégis olyan volt, mintha engem nézne.

– Megint megkínozza a gyermekeinket, Thorne igazgató úr? – kérdezte; hátborzongató, kortalan hangja ott lebegett közöttünk. Ujjhegyével kitartóan, egyenetlenül dobolt a szék karfáján, amivel igencsak próbára tette a türelmemet.

Varázserejének másik fele – női mivoltának hímnemű kivetülése – mellette ült.

Hála a próféciaának, ami meghatározta a Koven szabályait, és rákényszerítette a férfi boszorkányokat, hogy meghozzák a Döntést: gyermek vagy varázserő, George Collinsnak nem voltak utódai, akiket meg kellett védenie.

Ugyanolyan csontváz volt, mint Susannah, csak a nyaka a másik irányba tekeredett. A csontjain észrevettem a mély vágásnyomokat, a nyomait annak, hogy a halála előtti órákban igencsak megkínozták.

– Feltételezem, nem azért idéztél meg, hogy az unokahúgoddal szembeni viselkedéséről vitatkozzunk, Magiszter – mondtam fogcsikorgatva.

Az én fajtám nem arra született, hogy bárkinek is az alárendeltje legyen. Mégis, a mágia, ami a Porhüvelyünk húshoz láncolt minket, arra kényszerített, hogy a boszorkányokra támaszkodjunk. Szükségünk volt rájuk ahhoz, hogy kiszabadulhassunk a testből, ami csapdába ejtett minket.

Áldásnak hittük, hogy sohasem kell újabb testet megszállnunk, mert a végtelenségig birtokolhatjuk.

Rosszul hittük.

– Úgy döntöttünk, újra megnyitjuk az akadémiát – mondta George, mielőtt a női fele közbeszólt volna. – Mindannyiunknak vérfrissítésre van szüksége. Az a figyelem, amelyet ama bizonyos nap miatt kaptunk, már réges-régen feledésbe merült.

– Én is nagyon örülnék a friss vérnek, hogy legyen miből táplálkoznunk, de óvatosságra intenélek az iskola újrainyításával kapcsolatban. A pletykák azonnal megindulnak, amint bejelentjük a megnyitót – válaszoltam, és tekintetem ide-oda cikázott a két bámuló csontváz között.

– Már két boszorkánynemzedéket hagyunk sorsára, hogy aztán az otthonuk magányában tanuljanak meg bánni a varázserejükkel – mondta Susannah, és felemelkedett a trónjáról. Amíg lesétált a lépcsőről, fekete köpenye a teste köré tekeredett, és eltakarta a csontjait. – Elérkezett az idő, hogy megfelelő oktatásban részesüljenek. Évente csak tizenkét, a Kristály Katlan falain kívülről érkező új diáknak fogjuk megnyitni az akadémia kapuit, és személyesen választjuk ki azokat, akikben felfedeztük az erőt. Nem lesz semmiféle hivatalos bejelentés! – Erre előhúzott egy listát, amin a rendezetlen kézírásával papírra vetett, általa kiválasztott nevek szerepeltek.

– Mi a biztosíték arra, hogy nem ismétlődik meg a legutóbbi eset? – kérdeztem, kizárólag a fajtám biztonságát szem előtt tartva. Bár nem volt könnyű megölni minket, néhányunk komolyan megsérült az ötven évvel ezelőtti mészárlásban, amikor tizenhárom szirterdei diákot és egy Porhüvelyt vadásztak le egy hét leforgása alatt.

– Ha nem nyitjuk meg újra a kapuinkat, nem lesz, akikkel a boszorkányok szaporodni tudnának. Ha mi kihalunk, akkor a te fajtád is hasonló sorsra jut. Ne feledd, hogy a mi népünk vére tart életben titeket, Alaric! – mondta Susannah, majd hátat fordított, és megindult a trónja felé.

Fogcsikorgatva kényszerítettem ki valami meghajlásszerű mozgulatót.

– Mintha valaha is hagynád, hogy elfelejtsem! – jegyeztem meg, és összegyűrttem a listát. – Bár, talán inkább arra kellene koncentrálnod, hogy a boszorkányok száma miért csökken gyorsabban, mint vártuk. Vajon hogyan lehetséges ez, Magiszter?

Belementem hát a játékba, és válaszra sem várva hátat fordítottam nekik. Az állkapcsom csak akkor kezdett rángatózni, amikor már látótávolságon kívülre kerültem.

Kibaszott boszorkányok!

I

WILLOW

Két hónappal később

A SUTTOGÓ HANGOK elérhetetlennek tűnő távolságból szólítottak. Képtelen voltam többet kivenni belőlük a halottak halk mormolásánál. A szavakat sem tudtam értelmezni, amiket hozzám intéztek.

Úgy, ahogy a koporsóban előttem fekvő asszony varázserejét sem tudtam magamhoz venni, mert valójában még nem volt az enyém. Ha elég sokáig csukva tartanám a szemem, talán meggyőzhetném magam, hogy az elmúlt hét csak egy rossz álom volt. Csak a rémálmaim kísértete, a legvadabb elképzeléseim szüleménye, az a nap, amiért megszülettem.

Semmi másra nem vágytam jobban, csak hogy elmeneküljek előle.

Annak a hangfoszlányait, ahogy a hátam mögött összesúgtak, egy buborékba zártam, elválasztottam őket anyám halk, zümmögésszerű hangjától. Olyan volt, mintha sikerült volna kizárni az életet a tudatomból, hogy anyut hallhassam. Amikor az anyám háta mögött pletykálkodók arra vártak, hogy végső búcsút vehessenek az asszonytól, akit sohasem értettek meg, nem bírtam rávenni magam, hogy kinyissam a szemem.

Vállszélességű terpeszben álltam, ahogy azt az apám egész életemben belém nevelte. Készen kellett állni bármire, készen arra, hogy egy vadász bármikor megtámadhat – vagy még annál is rosszabbat tehet. A talpam alatti csempe természetellenessége megakadályozta, hogy kapcsolatba lépjek az egyetlen dologgal, amitől a lelkem egészévé vált.

A földdel a lábam alatt.

– Low! – szólalt meg egy halk hang.

Egy kéz csúszott az enyémbé, apró ujjacskáit az általunk már jól ismert módon kulcsolódtak össze az enyéimmel. Ash állt mellettem, ő mondta ki a nevemet. Várta, hogy összeszedjem magam, és megállítsam az erőt, amely fenyegetően közeledett, hogy felemészessen. A saját biztonsága érdekében megóvtuk az öcsémet attól, hogy megtudja, mik vagyunk, és attól is, hogy mi vár rá, ha egyszer felfedezi a varázsserejét, és a Koven ránk talál.

Érte kellett erősnek maradnom. Hiszen nemcsak az én anyám feküdt a koporsóban, ahol mindenki láthatta, hanem az övé is.

Erőnek erejével kinyitottam a szemem, és az anyámról és a családkról elélem táruló képre fókuszáltam. Megtévesztően emberi, mosolygó arcok néztek vissza rám a tömegből. Mintha mind idetartoznánk. Pedig az otthon, amit igazán a magunkénak mondhattunk, nem fogadott volna be minket, ha tudják, mik is vagyunk valójában.

Az emberek csak bizonyos mértékig képesek az elfogadásra. Azokból a perekből kiindulva, amik majdnem kiirtották az őseimet, hajlamosak voltak félénken elfordulni a boszorkányságtól.

Egyetlen lassú, anyámra vetett pillantás elég volt ahhoz, hogy elhúzzam a szám, és emlékeztessen magam, hogy azért hunytam le a szemem, mert le kell küzdenem az ingerültségemet.

A rúzs nem neki való. Túl vörös és túl merész volt anyámhoz képest, aki mindig is jobban szeretett a háttérben maradni. Egyértelmű volt, hogy az, aki előkészítette a testét a temetési szertartásra, egyáltalán nem ismerte őt; elfedte a nevetőráncait, amelyeket anyyira szeretett. Hisz ezek voltak a boldog, vidámsággal teli élete jelei; távol volt a Koventől, amely – bár sikítozott és rúgkapált volna, de – erőszakkal is visszavitte volna Kristály Katlanba.

Épp elég volt az is, hogy emberi szertartás szerint kell eltemetni – maradványa egy dobozba zárva a földbe kerül, távol tartva őt az elemektől –, hacsak apám nem tartja magát az egyezségünkhöz. Az volt a dolga, hogy az éj leple alatt, amíg a sír még friss, besurranjon a temetőbe, és végső nyugalomra helyezze őt a koporsó tetején, majd újra eltemesse, hogy békére lelhessen.

Előrenyúltam, és megragadtam a nyakán az amulettet, és addig húztam, amíg a lánc el nem szakadt. Letéptem róla a medált, mire a hátam mögött az a sok idióta döbbenten felszisszent, de láttam, hogy a mellettem ácsorgó Asht ez egyáltalán nem zavarja.

Barna szeme kiköpött mása volt az anyáménak. Teljesen különbözött az enyémtől, más apától is származtunk. Viszont ugyanolyan mahagóniszínű haja volt, mint az enyém, melynek sötét árnyalata szinte már-már feketébe hajlott, és melegen fénylett a vakítóan megvilágított ravatalozóban.

– Menjünk innen! – mondtam, és a terem ajtaja felé biccentettem. Ash sápadtan bólintott, és még egy utolsó komoly pillantást vetett anyánkra.

Mindketten tudtuk, mi következik. Világos utasításokat adott arra nézve, hogy mit tegyek Ashsel, amikor végül alulmarad a testét gyötrő betegséggel szemben, amely apránként ragadta el tőlünk.

Ash elengedte a kezemet, és a padsorok között megindult a kijárat felé. Fejét úgy felszegte, hogy majdnem elnevettem magam rajta, hevessege anyámra emlékeztetett. Elfojtottam a mosolyomat, mert körülöttünk az emberek a nyomunkban járó halálról sugdolóztak, és arról, hogy mindenki, aki túl közel kerül az öcsémhez vagy hozzám, hamarosan a sírban végzi.

A mágának megvolt az a szokása, hogy felégette a boszorkány környezetét, ha nem használta megfelelően, és végül magára a boszorkányra támadt, ha túl sokáig nem törődött vele. Ez történt az anyámmal is.

Sár pettyezte a fehér csempét, ahogy a kijárat felé közeledtünk, és a cipője talpához tapadt mindenkinek, aki eljött búcsút venni anyámtól, Flora Madizzától.

Bizonyos értelemben találó volt. Bár túl korán, de Flora hamarosan visszatérhet a földbe, amelyből származott. A földbe helyezik, amikor apám teljesíti az utolsó kívánságát. Végül otthonra lel ott, ami békét hozott az életébe, és ereje visszatér a természetbe, amely mindig is hívott minket.

Követtem az öcsémet, aki a kijárat felé menekült a fojtogató érzés elől, amit a minket gyűlölő emberekkel teli terem keltett benne. Lehet, hogy nem értette pontosan, miért félnek tőlünk az emberek, de attól még érezte. Ekkor egy kéz fonódott az alkaromra.

Odafordítottam a fejemet, hogy lássam a férfit, aki megragadott. Ujjainak szorítása erősödött a karomon, aztán nyelt egyet.

– Az a szokás, hogy itt maradj végig, amíg a városlakók tiszteletüket teszik, és részvétet nyilvánítanak – mondta, és figyelte, hogy a tekintetem végigsiklik a mellkasán, majd megállapodik az engedélyem nélkül megérintő kezén.

Végül könnyedséget színelve lassan elengedett, mintha csak azért tenné, mert ő is így akarja. Felnéztem rá, és félmosollyal figyeltem, ahogy hirtelen véget vet a szemkontaktusnak. Valószínűleg démonnak gondolt. Én magam is láttam a kísértetiességet a szememben, ahányszor csak tükörbe néztem. Az egyik szemem borostyánszíne egészen természetesen festett volna, ha nem a másik halvány ibolyaszínével párosul. Többek szerint a kék fura árnyalatában ragyogott; szokatlan ugyan, de nem olyan, ami ne esett volna már meg mással is. Csak közvetlen közlőről lehetett felfedezni a valós színét.

Apám vérvonalának ajándéka volt ez – olyan vonás, amely évszázadokkal ezelőtt eltűnt.

– Mikor törődtem én valamit is a szokásokkal, Mr. Whitlock? – kérdeztem. Megcsapott a belőle áradó bizalmatlanság, ezért szorosabbra húztam össze a sötét kardigánomat. A kijárat felé fordultam, ahol az öcsém rám várt, és összeszorított fogakkal megindultam felé.

Innentől kezdve azt csinálnak az anyám testével, amit akarnak, én pedig továbbra is teljesítem a kívánságát. Ash hozzám bújt, amikor odaértem, majd kitártam az ajtót, hogy kísértájon rajta. Még egy utolsó, hosszú pillantást vetettem anyám koporsójára, tudván, hogy hamarosan nem lesz visszaút.

Anyám mágikus védelme nélkül a szüleim által választott sorsom hamarosan utolér, akár akarom, akár nem.

– Pakold össze a holmidat! – mondtam, és igyekeztem lenyelni a torkomat fojtogató érzelmeket. A rekedtség miatt a városlakók úgy nevezték ezt az érzést, hogy gombóc van a torkukban. Sosem értettem az összefüggést. Inkább olyan, mintha a sírgödör pora akarna feltörni belőlem a torkomon át.

– Nem akarok elmenni! – könyörgött Ash, és esdeklően nézett rám. Becsuktam az ajtót magunk mögött. Bár a nyári páratartalomnak köszönhetően megdagadt a fa, és nehéz volt a keretbe illeszteni, mégis könnyen bezáródott. Megfordultam, és Ashnek háttal elfordítottam a zárat, áthúztam a láncot a rés felett, ami máris sokat engedett be az évszakra annyira nem jellemző hideg levegőből.

Még a mi kis hegyvidéki városunkban, Vermontban sem szokott ilyen hideg lenni szeptemberben.

Lerúgtam a fekete lapos cipőt, amit anyám temetésére vettem fel, és szépen elraktam az útból, majd a fivéremhez fordultam. Tudván tudtam, hogy a ház hamarosan itt marad üresen és elfeledve, de még a halála után sem tudtam figyelmen kívül hagyni anyám szabályait.

A szabályait, amelyekkel már nem törődhetett.

Könnyek égették a szemem, amikor Ashhez hajoltam, és megpuszítottam a homlokát. Erre ő nagyot sóhajtott, majd mélyen a szemembe nézett.

– Tudod, hogy nem maradhatunk itt – magyaráztam, és átkaroltam a vállát. Magammal húztam a szűk bejárati folyosótól a napali lépcsője felé.

Lerázta magáról a kezemet, és dühösen felém fordult:

– Miért nem? Miért nem mondod meg, hová mész?

Lehunytam a szemem. Tudtam, hogy a titoktartás, amire anyám kötelezett, az öcsém védelme érdekében történt. Azt kívántam, bár csak megértethetném vele, bárcsak tudhatná, hogy mennyire hidegen hagy a küldetés, amivel megbíztak.

Ha lett volna választásom, a végzet megcsókolhatta volna a seggemet!

– Megígérem, hogy ha idősebb leszel, elmondom – magyaráztam a lépcső felé menet. Megfogtam az öreg diófa korlátot, és amikor felléptem az első lépcsőfokra, a szobám felé sandítottam. Egyre erősebb volt a késztetés, hogy eltemessem magam a paplanom alá. El akartam bújni a világ elől, mert agyonnyomtak a felelősség súlya és az elvárások.

– Évek óta ezt mondd! Mikor?

Megdörzsöltem az arcomat, visszaléptem a lépcsőről, és legugoltam hozzá.

– Amikor tizenhat leszel, akkor majd mindent elmondok. Ígérem.

– Miért nem most? – erősködött, alsó ajka megremegett.

Anyánk sohasem akart másik gyermeket. Főleg miután kiderült, hogy mi is vagyok valójában, és ez mit jelent azok számára, akik a legközelebb állnak hozzám. A legkevesebb, amit tehettünk, hogy minden rendelkezésünkre álló eszközzel megvédjük Asht, még akkor is, ha számára idegen emberekkel kell bujkálnia ez idő alatt.

Sokkal jobban jár, ha az apja családjával marad, mintsem hogy velem együtt lelje halálát ebben az ostoba, bolond küldetésben, amiből, úgy tűnik, képtelen vagyok szabadulni.

– Nem hagynálak itt, ha lenne más választásom. Kérlek, higgy nekem! – mondtam, és kezét a kezembe helyeztem. Megszorítottam, és a szemét ellepő könnyekből tudtam, hogy hisz nekem. Az élete a

mindenséget jelentette számomra. Ő volt az egyetlen, akivel anyám rá tudott venni a tőlem először oly távoli varázslás gyakorlására.

Az, hogy megvédhetem őt, elég volt ahhoz, hogy elhiggyem, mindez valóban megéri.

– Akkor gyere velem! – kérlelt az alsó ajkát harapdálva. – Az apám gondodat viseli, amíg nem találsz új munkát. Te is tudod, hogy megteszi!

Megtenné. Ash apját nem olyan fából faragták, mint az én öreget. Ember volt, jószágos, türelmes, melegszívű és gyöngéd. Olyan volt, amilyennek egy apának lennie kellett.

Csak anyánk titkolózásának köszönhetően nem tölthetett több időt a fiával. Vele ellentétben az én boszorkány apám sokkal többet lehetett velem, és a bosszúja tökéletes eszközévé is gyúrt, bármibe is került. Nem volt semmiféle érzelm közöttünk: sem gyöngédség, sem szeretet.

Nem voltam több egy eszköznél, amit a saját célja elérésére alkotott.

De Ash apja nem tudott megvédeni a közelgő szörnyűségektől, és ami még rosszabb, az öcsémet sem tudta megóvni a fenyegető veszélytől, ami abban az esetben vár rá, ha mellettem marad.

– Ez nem ilyen egyszerű, Bogár! – mondtam. Már hónapok óta nem hagyta el a számát ez a becenév. Anyám hívta így, de a betegsége vége felé már beszélni is képtelen volt.

Rossz érzés volt kimondani a jelenléte nélkül.

Anyám kabátja mintha egy átsuhanó szellem hatására megmozdult volna; meglebbent a fogason, és ettől felállt a szőr a hátamon. Emlékeztetett arra, mennyire reménytelen vállalkozás lenne Ashsel mennem, amikor eljönnek értem. Az utolsó megmaradt Madizza

boszorkányként a Szirterdei Akadémián biztosítva van a helyem, hiszen meg akarják őrizni Susannah vérvonalát.

– De egyszerű lehetne! Ígérd meg! Ígérd meg, hogy bármi is történik, együtt maradunk! – könyörgött, fejét a mellkasomba fúrta. Szorosabban húztam magamhoz. Lenyeltem a torkomat égető könnycseppeket, és leküzdöttem a rám törő sírást.

Épp az ellenkezőjét tettem annak, amit megfogadtam.

– Megígérem, Bogár! – mondtam, és még szorosabban húztam magamhoz.

Hazudtam.

2

GRAY

A HOGY BELÉPTEM A TANÁCSSTEREMBE, elfordultam, és végigpillantottam a körön. A pódium két oldalán, ahol a Mágiszter várt, hat boszorkány ült színes szertartási köpenyben.

– Két idézés néhány hónapon belül! Minek köszönhetem, hogy újfent érdemesnek talált rá a Mágiszter? – kérdeztem, és meghajlás közben a karommal gúnyosan köröztem.

– Vigyázz, Alaric! Bár időnként szórakoztatónak találunk, a mi türelmünknek is vége szakad egyszer! – figyelmeztetett Susannah.

Megvontam a vállam. A boszorkányokra néztem, akik rosszul lóan méregettek.

– Nem gondoltam volna, hogy érzelmeitek is vannak!

Susannah csontos ujjával megérintette az arcát, kezét végigfuttatta a koponyáján, és hátrtolta a csuklyáját, hogy látni engedje ingerültségét. Nagyon nehéz megállapítani valakinek a hangulatát,

amikor még bőre sincs. Se szemforgatás, se arcrángás, se szájbígygyesztés. A Magiszter hangulatának megfejtése egyfajta játékomban lett az évszázadok alatt, ami időt ebbe a félig halandó testbe zárva velük töltöttem.

– Még egy utolsó diákot kell begyűjteni, mielőtt megkezdődik a tanítás – mondta George, és ezzel elterelte a figyelmemet azon élvezetes pillanatokról, amikor azok kínzásában leltem örömet, akik semmire sem vágytak jobban, mint hogy megszabaduljanak tőlem, de hát nem teheték. Szerencsémre elvesztették az ehhez szükséges erejüket, és velem együtt itt ragadtak ebben a soha véget nem érő szálnalmas létben.

Inkább égtem volna a pokol tüzén, mint hogy ebben a testben raboskodjak.

– Az hittem, már minden mágiához összeszedtünk két-két új tanoncot. Vagy tévednék? – kérdeztem, és felhúztam a szemöldökömet. – Az embereim sikeresen begyűjtöttek két Fehér boszorkányt, akik a kristályokból szerzik az erejüket; Lilákat, akik a kozmikus energiát használják; Szürkéket, akik a levegőt uralják; a víz boszorkányait, azaz a Kékeket; a Vörösöket, akik vágmágiával dolgoznak; és a Sárgákat, akik a Kristály Katlant körülvevő mágikus burkon kívülről származó tűzből táplálják erejüket. Egyetlen Zöld boszorkányt találtunk csak, mert nyilvánvaló, hogy az egyik családi ág hiányzik. A Madizza-vérvonallal nincs jelen, mivel két évtizeddel ezelőtt meghalt az utolsó leszármazottjuk is. Így csak a Bray Ház maradt, hogy biztosítsa a Zöldek mágiáját. Így csatlakoztak a megmaradt családi ágak örököseihez, tehát a Fehér boszorkányok Petra és Beltran Házához, a Lilák Realt és Amar Házához, a Szürkék Aurai és Devoe Házához, a Kékek Tethys és Hawthorne Házához,

a Vörös mágusok Eroses és Peabody Házához, valamint a Sárgák Collins és Madlock Házához. A Hecate Ház, az egyetlen Fekete ág az ötven évvel ezelőtti mészárláskor kihalt.

– Egy új boszorkány adott jelet magáról – magyarázta Susannah, és kiegyenesedett ültében. Végignézett a tizenkét boszorkánynon, akik az egyes házakat vezették a városban. Ők voltak a Kristály Katlant alapító eredeti tizenöt család képviselői – ennyi maradt a nemesi vérvonalakból az elmúlt évszázadok során.

– Akkor a jövő tanévben biztosan csatlakozhat. Ha tizenhat éves, akkor még túl fiatal ahhoz, hogy a következő négy évben elkezdje a tanulmányait a Szirterdei Akadémián – mondtam, és lassan körbefordultam, vártam az egybegyűlteket helyeslését. Az akadémia szabálya szerint minden diáknak be kellett töltenie a húszat ahhoz, hogy hetente egy alkalommal részt vehessen az iskola falai között történő rituálén, amikor elérkezik az Aratás ideje.

Az egyik Fehér boszorkány felállt az ülőhelyéről, és amikor egy mappát nyújtott felém, megcsillantak a fényes köpenyébe varrt apró kristályok. Elvettem, és felnyitottam, hogy lássam az összegyűjtött információk felett elhelyezett fotót.

Meglepően eltérő színű, felfelé ívelt szempár nézett vissza rám: a bal halványlila volt, míg a jobb oldali folyékony aranyként csillogott; mélyen ültek világosbarna arcán. Sötét mahagóniszín haja hullámokban omlott a vállára, ragyogó kontrasztban állt a formás idomait elrejtő ébenfekete bőrdzsekivel.

Távolabb tartottam a képet, és amikor elolvastam a nevet a mappa tetején, magasba szaladt a szemöldököm.

– Willow Madizza? – kérdeztem, és ránéztem Susannah-ra, vagy legalábbis arra, ami maradt belőle. A Madizza-vérvonal utolsó tagja,

de nem hiszem, hogy ez bármit is számított. Nem, mivel nem volt se élő, se holt, és ugyan a többi boszorkánnyal párhuzamosan létezett, mégis elkülönült tőlük.

– Ő az utolsó az alapítócsaládból, Alaric. Bizonyára te is megérted, milyen rendkívül fontos, hogy haladéktalanul idehozod az akadémiaira – magyarázta Susannah.

– Hogy maradhatott rejtve ilyen hosszú ideig? Miért nem tudtak eddig a létezéséről? – néztem körbe a termen.

A boszorkányok körében szentségtörésnek számított a Mágiszter megkérdőjelezése. Úgy tettem, mintha nem érdekelnének az ilyen formalitások, főleg, hogy a szellemem sokkal öregebb volt annál, mint azt bárki is el tudná képzelni. Az idők kezdete óta, a föld teremtésétől fogva létezem.

Mi nekem néhány évszázad? Egy szemvillanás.

– Feltételezem, az anyja a közel két évtizede megrendezett halála óta elrejtette őt a kutató szemek elől.

– Valójában egy hete múlt ki – mondta Susannah.

Nem érzett semmiféle fájdalmat leszármazottja, a ki-tudja-hányadik-ükunokája elvesztése felett. Csak az érdekelte, hogy biztosítsa a vérvonala fennmaradását az általa uralt városban.

– Julietet küldöm érte. Talán kényelmesebben érzi majd magát, ha egy nő veszi fel vele a kapcsolatot. Tisztában van vele egyáltalán, hogy mi is ő? – kérdeztem a mappát lapozgatva. Emberi iskolába járt, emberi lapkiadónál dolgozott. A dokumentumokban nem volt nyoma mágikus képzésnek.

– Nem. Azt akarom, hogy ezt te magad gyűjtsd be! Nincs okunk azt feltételezni, hogy tudja, ki is ő valójában. De ha mégis, egy egész vérvonal mágikus ereje lakozik benne, Alaric. Kiszámíthatatlan lehet, sőt valószínűleg veszélyes is, ha sarokba szorítják. Vidd

magaddal Julietet és Kairost is! Gondoskodj róla, hogy ne essen bántódása, ugyanakkor tudasd vele, hogy az akadémiára való jövelete nem választás kérdése! – utasított Susannah, és felemelkedett a trónjáról.

A többi boszorkány követte, tisztelettel meghajoltak előtte, amikor elindult a kör közepe felé. Ahogy csontos ujjait a vállamra tette, végigfutott rajtam a neki életet adó fekete mágia. Szólított engem, mint ahogy a hasonló vonzza a hasonlót, felismerte, hogy nem is különbözünk annyira egymástól.

Csapdába esett halhatatlan lelkek, se nem élők, se nem holtak.

– Akarod, hogy kényszerítsem? – kérdésem suttogásként visszhangzott.

Hiányzott belőlem a lelkiismeretesség. Egyáltalán nem érdekelt sem a lány, akivel még sohasem találkoztam, sem a szabad akarata, ami a többség szerint megillette. De a Kovennek fontosak voltak az efféle hülyeségek. Kristály Katlanban semmi sem történhetett anélkül, hogy egy boszorkány a beleegyezését ne adná.

Minden egyes dologhoz, szaporodástól táplálkozásig szükség volt a beleegyezésükre. Még ha a körülményeket úgy is kellett alakítaniuk, hogy megszerezzék a hozzájárulásukat, megtették, hogy enyhítsék a hazugság felett érzett büntudatukat.

– Nem számít, hogy mibe kerül. Megértetted? – kérdezte a Magiszter, és még ha nem is volt szemgolyója, amivel visszanézzen, éreztem az akarata nyomását. Nem engedi, hogy kihaljon a vérvonala, főleg akkor nem, amikor végre lehetősége nyílik az újjáéledésre. – A Koven érdekében a lánynak vissza kell térnie veled!

– És ha megutálja a fajtámat? Akkor mi lesz? – érdeklődtem. Susannah végre elengedte a vállamat, és elindult a Tanácsterem hátsó traktusában lévő szobájukba, ahová George-dzsál elzárkóztak,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és ahol csak a nyájuk tagjaival voltak hajlandóak beszélni, kivételes alkalmakkor.

– Akkor lesz egy újabb boszorkány, aki gyűlölni fog, amikor a vérével táplál. Gondolom, mostanra már hozzászoktál ehhez az érzéshez – válaszolta Susannah, és ugatásszerű nevetésben tört ki. Kinyitotta szobája ajtaját, és azzal el is tűnt.

Sarkon fordultam. Elindultam megkeresni Julietet és Kairost, hogy nekivágjunk az államhatáron átívelő útnak. Csak néhány órányi autózásra volt tőlünk a Madizza lány, így legalább könnyen becserkészhettük.

Az egyik Vörös boszorkány elkapta a pillantásomat, amikor elhaladtam mellette. Olyan csábosan mosolygott, mintha én lennék a következő lakomája, és nem fordítva.

Gyűlöltek minket, de ez nem akadályozta meg őket abban, hogy dugjanak velünk. A gyűlölettel teli szex gyakori velejárója volt a táplálkozásnak. A több évszázadnyi megvetés sem kérdőjelezhetette meg azt a tényt, hogy a boszorkányok és a Porhüvelyek bizonyos dolgokban igencsak jól összeillettek.

A fogaim már lüktettek az éhségtől, de visszahúztam őket. Várhat, amíg visszatérek.

Első a munka.